mise peale, mis see tähendata, seletanud wiimne, et ta olla küsimise peale, kellega ta minna, kostnud: „Ühe Inglismehega." Gomera elanikud on walmis — kuni weikese lõbi toimetama, mida nemad ka silbidekeeleks nimetawad. Wile keel ei ole mitte üks liht wilistamine, waid iga ainus silb kõlab isemoodi. Wilistamine sünnib torusse ehk laiale tõmmatud mokade ja keelega; mõned pruugiwad selle tarwis, nagu meiegi juures, ühte ehk kahte sõrme. Kirjades leitakse wäga pisut selle tähtsa keele üle räägitud. Prof. Dr. Karl Fritsch jutustab, et Jõulupühal 1862 rahwas ühte rõõmust Taaweti laulu kirikus laulmise asemel wilistanud olla. Juba Kanaari saarede leidmise lous, mis 18 aastasaja algul Prantsuse waimulikust kirjutatud sai, seisab üks näitus wile keele peale, kus Gomera rahwast öeldakse: Nemad räägiwad mokadega, nagu ei olekski neil keelt suus. J. v. Bethencourt silmab wile keeles kahe rahwa keelt, kellest Gomera rahwas wäljaõppinud olla. Quedenfeldt peab seda Gomera omasugu kohaliku oleku sünnituseks. See saar on kangeste kuuristikuline, et rahwas, kes üsna ligistiku elawad, peawad mitmetunnilist ringteed tegema, kui nad üksteise juure tulla ja rääkida wõiks. Seks tarwitata nad heledat wilistamist, millest wile keel olla tõusnud.

Ebamõistmine.

Wana Wandsbeckeri käskjalg ütleb kord: „Ebamõistmised tulewad maailmas enamiste sest, et üksteist mitte ei mõisteta." Ja mõistlik lugeja ei sa mitte ütlema, et see wale on. Kui seda lauset ümberpöördakse, wõib ta oma õigust tõendada. Sest kui üksteist mitte ei mõisteta, siis on see tõeste üks ebamõistmine. Sarnane lugu sündis kord Saksamaal 1870 ühe pealiku ja soldati naese wahel. Lahingis 18. Augustil astub üks wana

PÃƒÂ¤rnu Eesti-rahva Kalender 1890, lk. 30